

Naar de markt

Het was een prachtige dag in Pinkeltjesland. Buiten floten de vogels en beneden zong Pinkelotje een lied. Pinkeltje liep de trap af. Zijn vrouw was al druk bezig in de dierenkamer. Een bromvlieg lag keurig stil terwijl Pinkelotje zijn pootje verbond. ‘Zo!’ zei Pinkelotje tegen de vlieg toen ze klaar was. ‘Niet meer van die domme dingen doen, hoor.’ Ze draaide zich om en gaf Pinkeltje een zoen. Daarna zei ze tegen de vlieg: ‘Ga maar, maar let wel een beetje op met landen, oké?’

‘Dat doe ik zeker! Dank je wel!’ riep de bromvlieg en hij vloog weg.

‘Wat heb jij lang geslapen,’ zei Pinkelotje lachend tegen Pinkeltje. ‘En dat nog wel op zo’n mooie dag.’

‘Niemand kan zo vroeg opstaan als jij,’ antwoordde Pinkeltje. ‘Ben je klaar voor het ontbijt?’

Pinkelotje knikte en samen liepen ze de dierenkamer uit. Die kamer had Pinkeltje een tijdje geleden voor Pinkelotje aan hun huis gebouwd. Zij was namelijk heel goed in het genezen en verzorgen van dieren. Pinkeltje had er eerder al voor gezorgd dat er een dierenziekenhuis in Zilvertorendorp was gekomen. Maar omdat Pinkeltje en Pinkelotje even buiten het dorp woonden, kwamen er toch nog veel dieren rechtstreeks naar hun huis toe. Op sommige dagen waren dat er zoveel, dat hun woonkamer vol zat. Dankzij de dierenkamer

was dat probleem gelukkig opgelost en kon Pinkeltje gewoon rustig op zijn bank zitten.

In de keuken rook het heerlijk. Pinkelotje had namelijk al brood gebakken. Ze smulden er heerlijk van.

‘Laten we naar de markt gaan,’ zei Pinkelotje na het ontbijt. ‘Onze voorraad raakt op. En ik heb spulletjes nodig voor de verzorging van de dieren.’

Omdat het zulk mooi weer was, besloten ze te gaan lopen. Het was ongeveer een kwartiertje wandelen naar het dorp. Het plein, waarop de marktkramen stonden, lag midden in Zilvertorendorp. Het was er heel erg druk. Pinkels liepen met volle tassen af en aan. Het leek vandaag veel drukker op de markt dan anders. Bijna net zo druk als op hun trouwdag. Want Pinkeltje en Pinkelotje hadden op dit plein hun feest gevierd. Elke keer dat ze hier kwamen, dacht Pinkeltje met veel plezier terug aan die mooie dag.

‘Wat sta je nou weer te dromen?’ vroeg Pinkelotje lachend en ze trok Pinkeltje aan zijn arm. Ze nam hem mee naar de kraam van Pinkel Dille. Daar kocht ze de kruiden die ze nodig had voor de drankjes.

‘Waarom is het vandaag zo druk?’ vroeg Pinkeltje aan Pinkel Dille.

‘Weten jullie dat niet? Zó ver wonen jullie toch niet van ons dorp!’ riep hij verbaasd uit. ‘Het koningspaar heeft aangekondigd dat ze bij ons op bezoek komen!’

Verrast keek Pinkeltje naar de kerktoren. Wanneer de koning werd verwacht, hing daar de vlag. En inderdaad: de gele vlag, met rode strepen en een zilveren ster in het midden, wapperde vrolijk in de wind.

‘Het is waar, Pinkelotje! Kijk, de vlag hangt!’ riep Pinkeltje. Opgewonden kneep hij in de hand van zijn vrouw.

Maar op datzelfde moment werd boven in de toren de vlag naar binnen gehaald.

‘Wat gebeurt daar nou?’ vroeg Pinkeltje verwonderd.

‘Loop jij maar naar de burgemeester,’ zei de vrouw van Pinkel Dille tegen haar man. ‘Ga eens vragen waarom de vlag is weggehaald. Hup, snel!’

‘Zou iemand hem hebben gestolen?’ vroeg Pinkelotje geschrokken. ‘Het is tenslotte wel een mooie vlag.’

Al snel verzamelden een aantal pinkels zich onder aan de toren. Niemand begreep waarom de vlag ineens weg was.

Na een paar minuten kwam Pinkel Dille weer terug gerend.

‘De koning komt toch niet!’ riep hij hijgend. ‘Hij heeft op het

laatste moment afgezegd. Daarom hebben ze de vlag weggehaald.’

De pinkels keken elkaar beteuterd aan. Ook Pinkeltje was teleurgesteld. In zijn hoofd had hij de stoet al voorbij zien komen. Eerst de trommelaars. Daarna de pinkels met de fluiten. Gevolgd door de pinkelsoldaten in hun rode jassen met glanzende, gouden knopen. Achter de soldaten de acht goudkevers die de schitterende koets trokken met daarin het koninklijk paar.

‘Raar,’ mompelde Pinkeltje.

En terwijl de pinkels terugliepen naar de marktkramen, dacht Pinkeltje hardop: ‘Waarom komt de koning niet? Wat is er aan de hand?’

Bezoek!

De volgende ochtend keek Pinkeltje verbaasd naar de lege plek naast hem in het bed. Was Pinkelotje deze ochtend nóg vroeger opgestaan?

Het zonlicht glipte door een kier tussen de gordijnen naar binnen en scheen op zijn gezicht. Daar was Pinkeltje vast wakker door geworden.

Beneden hoorde hij Pinkelotje lachen. Er werd druk gepraat en het klonk gezellig. Was er zo vroeg al bezoek?

Pinkeltje sprong het bed uit.

‘Nou, nou! Je bent eindelijk wakker. Wat ben jij een slaapkop!’ kraste een stem die Pinkeltje vaag bekend voorkwam.

Geschrokken keerde Pinkeltje zich om.

‘Niet schrikken, Pinkeltje Witbaard,’ zei de stem. ‘Ik ben het!’

Toen zag Pinkeltje het. ‘Meneer Raaf! Je bent gekomen! Is Mees Muis er ook?’

Meneer Raaf knikte en hij zuchtte overdreven. ‘En hij is drukker dan ooit. De reis was lang en heel vermoeiend.’

‘Waar...?’

‘Beneden.’ Meneer Raaf knikte richting de trap. ‘Hij doet al een uur lang kunstjes voor Pinkelotje.’

Pinkeltje stootte de trap af. Meneer Raaf vloog achter hem aan.

Toen hij de keuken binnenliep, zag Pinkeltje nog net hoe Mees keihard op zijn snuit viel.

‘Oef!’ riep de muis uit. ‘Dat komt door die lekkere taart van jou, Pinkelotje. Salto’s maken met een volle buik is heel moeilijk, hoor. Dan ligt het zwaartepunt verkeerd, snap je? En dan raak je helemaal uit balans. Maar ik kan het echt, hoor! Dat geloof je nu vast niet, maar...’

‘Mees!’ onderbrak Pinkeltje hem lachend.

Blij sprong de muis naar Pinkeltje. Hij duwde zijn snuit tegen Pinkeltjes buik. Wat was Pinkeltje blij om die vreemde muis te zien! Ze hadden elkaar brieven geschreven sinds hun laatste avontuur in Nederland. Mees had gezegd dat hij Pinkeltje zou komen opzoeken. Samen met meneer Raaf. En nu waren ze hier!

‘Hoelang zijn jullie hier al? En hoe was jullie reis?’

‘Dat is een lang verhaal,’ zei Mees Muis en hij propte nog een stukje taart naar binnen. ‘Zo’n lang verhaal,’ zei hij vervolgens met volle mond, ‘dat ik niet eens weet waar ik moet beginnen. En dat terwijl ik als de beste verhalen kan vertellen. Dat weet je, toch? Dat komt namelijk omdat ik al zoveel heb meegemaakt,’ ratelde Mees als vanouds. ‘En deze reis is bijzonder. Vooral ook omdat ik hier nog nooit ben geweest. En dat terwijl ik dacht...’

‘Mees!’ riepen meneer Raaf en Pinkeltje in koor.

Vragend keek Mees Muis hen aan: ‘Eh, ratel ik soms weer?’

Op dat moment werd er op de deur gebonsd. Zo hard dat iedereen ervan schrok.

‘Nog meer bezoek?’ vroeg Pinkelotje verbaasd.

‘Ik ga wel,’ zei Pinkeltje en hij liep naar de deur. Voorzichtig

opende hij die op een kier. Voor de deur stond een pinkel die buiten adem was. Pinkeltje herkende hem meteen: het was de gezant van koning Pinkelpracht.

Vlug opende Pinkeltje de deur en liet de gezant binnen. De vermoeide pinkel plofte neer op de eerste stoel die hij zag en hij veegde het zweet van zijn voorhoofd.

‘Is alles goed met u?’ vroeg Pinkelotje geschrokken. Ze schonk snel een kop kruidenthee voor hem in.

‘Ja, zeker,’ antwoordde de gezant hijgend. ‘Mijn auto staat aan het begin van jullie pad. Ik heb het laatste stuk gerend. Er is namelijk haast geboden. Opdracht van koning Pinkelpracht. Of je zo snel mogelijk naar het koninklijk paleis wilt komen, Pinkeltje. Correctie: je móet onmiddellijk naar het paleis komen!’

‘Waarom?’ mengde Mees Muis zich in het gesprek. ‘We zitten net heerlijk aan de taart. We hebben elkaar al een tijdje niet meer gezien, weet je. En dan ben je niet een-twee-drie bijgepraat, toch? O, nee! Pinkeltje hier weet nog niet half wat ik intussen weer allemaal heb...’

‘Mees! Straks mag je me alles vertellen, maar nu moet je even je mond houden,’ zei Pinkeltje tegen de muis. ‘Waarom moet ik naar het paleis komen?’ vroeg Pinkeltje toen aan de gezant.

‘Helaas heb ik alleen maar de opdracht gekregen je te halen. De koning heeft me niet verteld waarom.’

‘Aha! Een staatsgeheim dus!’ riep Mees enthousiast uit. ‘Nou, we hebben wel tijd, toch? Kletsen doen we later wel.’

Pinkeltje keek zijn vrouw vragend aan.

Pinkelotje knikte kort.

‘Oké,’ zei Pinkeltje. ‘Maar alleen als Pinkelotje en mijn vrienden mee mogen.’

‘Prima,’ zei de gezant gehaast en hij stond op. ‘Maar snel, koning Pinkelpracht wacht.’